Τιμή φύλλου δραχμαὶ 5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 150. Ἑξάμηνη δραχμαὶ 80. Τρίμηνη δραχμαὶ 45.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαί, τσέκ κτλ.) ἀνωνύμως: «Πρὸς τὸ περιοδικὸν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ὁδὸς Εὐριπίδου, 42 — Ἀθήνας».

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 48ος | Ἀθῆναι, 27 Σεπτεμβρίου 1941 | Ἔτος 63ον.—Ἀριθ. 43

ΔΑΥΪΔ ΚΡΩΦΟΡΔ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JOHN BUCHAN

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

—Ἡ προδοσία σου δὲν σοῦ βγῆκε σὲ καλό, εἶπε. Ἀνόητε! ποὺ νόμισες ὅτι θὰ ξέφευγες. Πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι μποροῦσα νὰ σὲ φέρω πίσω ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς.

— Δὲν ἔκανα καμμιὰ προδοσία, ἀπάντησα. Ποιὸς θὰ κατηγορήσῃ ἕναν αἰχμάλωτο γιατὶ θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ ἐλευθερωθῇ; Ὅταν ἄρχισε τὸ τουφεκίδι, βρέθηκα μόνος καὶ δοκίμασα νὰ δραπετεύσω. Ρωτῆστε τοὺς ἀνθρώπους σας ἂν δὲν τοὺς ἀκολούθησα πειθήνια, ὅταν εἶδα πὼς δὲν ὑπῆρχε πιὰ κανένας τρόπος νὰ τοὺς ξεφύγω.

Ὁ Λαπούτα σήκωσε τοὺς ὤμους.

— Πολὺ λίγο μ' ἐνδιαφέρει τί ἔκανες, ἀφοῦ ἔτσι κι' ἀλλοιῶς σὲ πιάσαμε, εἶπε. Δέστε τον καὶ ὁδηγῆστε τον στὸ κόα(¹) μου, πρόσταξε. Ἔχω νὰ τοῦ πῶ δυὸ λογάκια πρὶν πεθάνῃ.

Καθὼς ἑτοιμάζονταν οἱ μαῦροι νὰ μὲ δέσουν, εἶδα τὸν Ἑνρικὲζ νὰ χαμογελάῃ εἰρωνικά. Αὐτὸ δὲν μποροῦσα νὰ τὸ ἀνεχθῶ.

Ἕνα λεπτό! φώναξα. Μιλᾶτε γιὰ προδοσία, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔχετε στὸ πλευρό σας τὸν πιὸ ὕπουλο καὶ μιαρὸ προδότη. Αὐτὸς εἶναι ποὺ εἰδοποίησε τὸν Ἄρκολλ πὼς θὰ περνοῦσατε τὸν ποταμό, στὸ πέρασμα τοῦ Ντουπρῆ. Χθές, τὴν ὥρα τῆς μεσημβρινῆς ἀνάπαυσης, ἦρθε καὶ μὲ βρῆκε καὶ μοῦ πρότεινε νὰ μοῦ χαρίσῃ τὴν ἐλευθερία μου, ἂν δεχόμουν νὰ τὸν βοηθήσω. Μοῦ ὁμολόγησε πὼς ἦταν σπιοῦνος κι' ἐγὼ τοῦ πέταξα κατάμουτρα τὴν ἄρνησή μου. Αὐτὸς πυροβόλησε καὶ σκότωσε τὸν ἱερέα καὶ ἂν δὲν τοῦ εἶχα σπάσει τὰ σαγόνια, θὰ εἶχε κλέψει καὶ τὸ ἱερὸ Φίδι. Ποιὸς λοιπὸν ἀπὸ τοὺς δυὸ μας εἶναι ὁ προδότης; Σκοτῶστε με, ἂν θέλετε, ἀλλὰ σκοτῶστε πρῶτα αὐτόν.

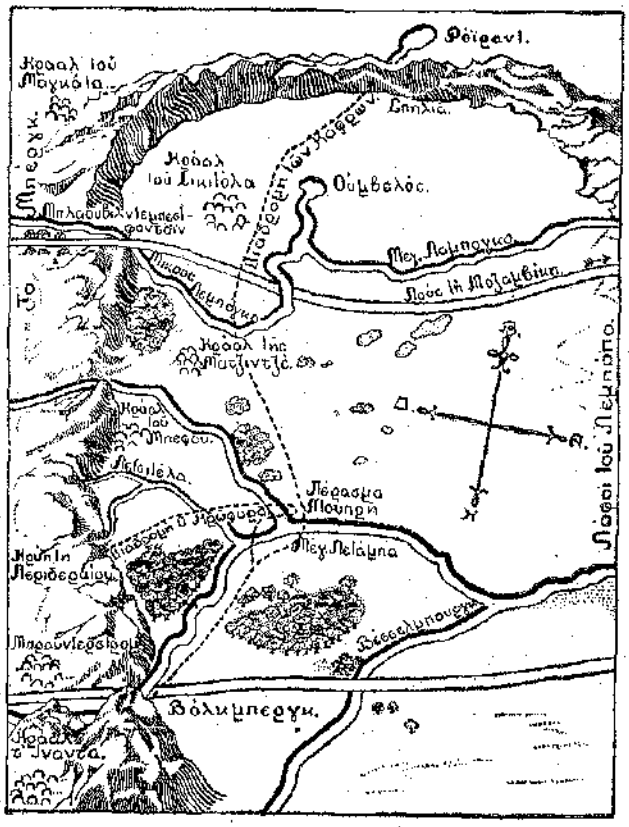

Χάρτης τῆς περιοχῆς ὅπου ἐκτυλίσσεται τὸ μυθιστόρημα «Δαυὶδ Κρῶφορδ».
Ἀντεγράφη καὶ ἐξελληνίσθη ἀπὸ τὸν Ἀρίονα

Δὲν ξέρω ποιὰ ἐντύπωση ἔκανε στοὺς μαύρους αὐτὴ ἡ ἀποκάλυψη, γιατὶ δὲν κοίταζα παρὰ τὸν Πορτογάλο.

— Δὲς ψέμματα! φώναξε μὲ τὴ στριγγιὰ φωνή του. Αὐτὸ τὸ παλιόσκυλο σκότωσε τὸν ἱερέα καὶ μ' ἔρριξε κάτω μὲ μιᾶ γροθιά, ὅταν πῆγα νὰ σώσω τὸ θῦμα του. Ὅποιος προσβάλῃ τὴν τιμή μου δὲν ἔχει ζωή.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τράβηξε τὸ πιστόλι του.

Ποτὲ δὲν βρέθηκα πλησιέστερα στὸ τέλος μου, παρὰ ὅσο ἐκεῖνο τὸ δευτερόλεπτο ποὺ ὁ Πορτογάλος σήκωσε τὸ περίστροφο καὶ μὲ σκόπευσε. Δὲν ἦταν παρὰ ἕνα δευτερόλεπτο, μὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ τὸν Κόλιν. Ὁ σκύλος μου δὲν εἶχε φύγει ἀπὸ κοντά μου οὔτε μιὰ στιγμή. Εἶχε σταθεῖ στὸ πλευρό μου ἥσυχος ἐνόσῳ μοῦ μιλοῦσε ὁ Λαπούτα. Τὸ δυστυχισμένο ζῷο θὰ ἦταν κουρασμένο ὅσο κι' ἐγώ. Ὅταν οἱ μαῦροι πῆγαν νὰ μὲ πιάσουν, γρύλλισε ἀπειλητικά, μὰ ἡσύχασε πάλι ὅταν ἄκουσε τὴ φωνή μου. Ὅταν μπῆκε στὴ μέσῃ ὁ Ἑνρικὲζ, κατάλαβε πὼς μὲ ἀπειλοῦσε ἕνας κίνδυνος πιὸ ἄμεσος καὶ, μόλις ὁ Πορτογάλος σήκωσε τὸ πιστόλι του, ὁ Κόλιν χύμηξε καταπάνω του. Ἡ σφαῖρα πῆγε στὸ βρόντο καὶ ὁ ἄνθρωπος μαζὶ μὲ τὸ σκύλο κυλίστηκαν στὸ χῶμα.

Καμμιὰ δωδεκαριὰ μαῦροι ἔπεσαν ἐπάνω μου γιὰ νὰ μ' ἐμποδίσουν νὰ δώσω βοήθεια στὸν Κόλιν. Τὸ παράξενο ὅμως εἶναι πὼς κανεὶς δὲν ἔτρεξε νὰ προστατεύσῃ τὸν Ἑνρικὲζ. Ὁ ἄθλιος ὅμως δὲν τὰ ἔχασε καὶ, μόλο ποὺ τὸ σκυλὶ τὸν εἶχε ἁρπάξει ἀπὸ τὸν ὤμο, κατάφερε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ δεξὶ του χέρι. Μάντευσα τί θὰ ἐπακολουθοῦσε καὶ ἔβαλα μιὰ ἄγρια ἀπελπισμένη φωνή. Τὸ κιτρινιάρικο χέρι τοῦ Πορτογάλου ἀκούμπησε τὴν κάνη τοῦ πιστο-

(¹) καλύβα

λιοῦ στὸ πλευρὸ τοῦ σκύλου καὶ τράβηξε τρεῖς φορές. Ὁ Κόλιν, χαλαρώνοντας τὸ δάγκωμά του, κυλίστηκε στὴ γῆ μὲ τὰ κουρέλια τοῦ πουκάμισου τοῦ Πορτογάλου μέσ' στὰ δόντια του. Ὁ Ἐνρικὲζ σηκώθηκε μὲ κόπο. Ἕνα κόκκινο αὐλάκι ἔτρεχε ἀπὸ τὸν ὦμο του.

Βλέποντας τὰ πιστὰ μάτια τοῦ ἀγαπημένου μου σκυλιοῦ νὰ παίρνουν τὴ γυαλάδα τοῦ θανάτου κατάλαβα πὼς εἶχα χάσει τὸν πολυτιμώτερό μου φίλο καὶ μ' ἔπιασε ἀουγκράτητη λύσσα. Ἄρχισα νὰ χτυπιέμαι ἀπ' ὅλες τὶς μερὲς γιὰ νὰ παραμερίσω τοὺς μαύρους ποὺ ἦταν μαζεμένοι γύρω μου καὶ ποὺ μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα εἶχαν παρακολουθήσει τὴ σύντομη πάλη μεταξὺ σκύλου καὶ ἀνθρώπου. Ἤμουν ἀποφασισμένος νὰ φθάσω ὡς τὸν Ἐνρικὲζ καὶ νὰ τὸν μεταχειριστῶ — εἴτε μὲ τὸ πιστόλι εἴτε χωρὶς — κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ εἶχε μεταχειριστεῖ κι' αὐτὸς τὸ σκύλο μου.

Ἤμουν πολὺ γερὸς καὶ χεροδύναμος γιὰ τὴν ἡλικία μου. Μὰ ὡστόσο δὲν εἶχα ἀκόμη τὴ δύναμη ποὺ ἔχει ἕνας ἄνδρας σ' ὅλη τὴν ἀκμή του κι' οὔτε ἦταν δυνατὸ νὰ τὰ βάλω ἐγὼ μονάχος μου μὲ ὅλο τὸ στρατὸ τοῦ Λαπούτα. Οἱ μαῦροι μὲ παρέλαβαν καὶ ἄρχισαν νὰ μὲ πετοῦν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον σὰν τόπι, καὶ ἐνῶ ἐγὼ μοίραζα γροθιὲς δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ποὺ οἱ περισσότερες πήγαιναν στὸν ἀέρα, ἐκεῖνοι μὲ τὰ τινάγματα ποὺ μοῦ ἔδιναν μὲ ξετράνταξαν ὁλόκληρο. Ἔξαφνα εἶδα μπροστά μου τὸν Λαπούτα καὶ χύμηξα μὲ λύσσα κατάπάνω του. Ἕνα δυνατὸ κτύπημα στὸ κεφάλι μὲ ἔκανε νὰ χάσω τὶς αἰσθήσεις μου.

Ὅταν συνῆλθα βρισκόμουν ξαπλωμένος ἐπάνω σ' ἕνα δεμάτι ἀπὸ καλαμποκότσανα μέσα σὲ ἕνα σκοτεινὸ διαμέρισμα. Ἔνοιωθα τὸ κεφάλι μου φλογισμένο καὶ τέτοια ἐξάντληση καὶ κομάρα, ὥστε μόλις δοκίμαζα λιγάκι ν' ἀνασηκωθῶ ἔπεφτα πάλι χάμω.

Καθὼς κουνήθηκα, μιὰ φωνὴ ἀντήχησε μέσα στὸ σκοτάδι :

— Εἶσαι ξύπνιος, νεαρέ μου φίλε;

Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Λαπούτα. Τὸν ἄκουγα μὰ δὲν μποροῦσα νὰ τὸν διακρίνω, γιατὶ ἦταν πολὺ σκοτάδι. Μιὰ λεπτότατη χαραματιὰ σ' ἕνα παράθυρο ἄφηνε λίγο φῶς νὰ μπαίνῃ μέσα καὶ ἐμπόδιζε τὸ σκοτάδι νὰ εἶναι ἀπόλυτο.

— Ναί, εἶπα. Εἶμαι ξύπνιος. Τί μὲ θέλετε ;

Κάποιος βγῆκε ἀπ' τὸ σκοτάδι καὶ κάθησε κοντά μου. Ἕνα μαῦρο πόδι ξεχώρισε μέσα στὴ λουρίδα ἀπὸ τὸ φῶς.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, δῶστε μου λίγο νερό, μουρμούρισα.

Ὁ μαῦρος σηκώθηκε καὶ σὲ λίγο ἕνοιωσα ἕνα χέρι ποῦβαζε ἕνα μετάλλινο δοχεῖο στὸ στόμα μου. Ἤπια μὲ ἀπληστία τὸ νερὸ ποὺ τοῦ εἶχαν προσθέσει καὶ ρακὶ σὲ μεγάλη ποσότητα. Αὐτὸ μοῦ ἔφερε ναυτία καὶ ἐλιποθύμησα.

Ὅταν συνῆλθα ἡ φωνὴ ξανακούστηκε, ἀλλὰ τώρα πιὸ κοντά μου :

— Πληρώνεις τὰ ἐπίχειρα τῆς ἀνοησίας σου, νεαρέ μου. Εἶσαι πολὺ νέος γιὰ νὰ πεθάνῃς, ἀλλὰ τὰ νειάτα εἶναι ἀσυλλόγιστα. Σὲ μιὰ ὥρα θὰ τὸ ἔχῃς πικρὰ μετανοιώσει ποὺ ζὲν ἄκουσες τὴ συμβουλὴ ποὺ σοῦδωσα στὸ Οὐμβελάς.

Ἔβαλα μεγάλη προσπάθεια στὸν ἑαυτό μου γιὰ νὰ καταλάβω τί μοῦ ἔλεγε. Μοῦ ἐδήλωνε ὅτι σὲ μιὰ ὥρα θὰ πέθαινα. Ἂν ὁ θάνατος ἦταν σύντομος, δὲν τὸν φοβόμουν. Τὸ σχέδιο ποὺ εἶχα καταστρώσει μοῦ εἶχε φύγει ἐντελῶς ἀπὸ τὸ μυαλό μου. Ἔνοιωθα τὸ κορμί μου τόσο τσακισμένο, ποὺ δὲν εἶχα παρὰ μιὰ ἐπιθυμία μονάχα : νὰ ἀναπαυθῶ. Τὸ κεφάλι μου ἦταν ὁλότελα ἄδειο.

— Σκοτῶστε με, λοιπόν, μουρμούρισα. Ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ πληρώσετε πολὺ ἄσχημα μιὰ μέρα. Ἀλλὰ γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἀφῆστε με ἥσυχον.

Ὁ Λαπούτα ἄρχισε νὰ γελάῃ καὶ τὸ γέλιο του μέσα στὴ σκοτεινιὰ ἀντηχοῦσε ἀπαίσια.

— Εἶσαι γενναῖος, νεαρέ μου, εἶπε, ἀλλὰ ἔχω ἰδεῖ ἀνθρώπους πιὸ γενναίους ἀκόμη κι' ἀπὸ σένα νὰ χάνουν ἀμέσως τὸ θάρρος τους μπρὸς στὸ θάνατο ποὺ τοὺς ἦταν ἑτοιμασμένος. Θέλεις νὰ σοῦ δώσω μιὰ μικρὴ ἰδέα γιὰ νὰ μπῇς στὸ νόημα ;

Μὲ σιγανὴ φωνὴ καὶ μὲ χαϊδευτικὲς διακυμάνσεις στὸν τόνο τῆς ὁμιλίας του ἄρχισε νὰ μοῦ φανερώνῃ ἕνα ἕνα τὰ ἀπερίγραπτα βασανιστήρια καὶ τὸ πολύωρο μαρτύριο ποὺ μὲ περίμενε. Στὴν ἀρχὴ μόλις καὶ τὸν ἄκουγα, ἀλλὰ σιγὰ σιγὰ τὸ μυαλό μου ξύπνησε ἀπὸ τὸ λήθαργό του. Ἔνοιωσα τὸ αἷμα μου νὰ παγώνῃ στὶς φλέβες. Ποτέ, οὔτε στοὺς πιὸ φρικτούς μου ἐφιάλτες δὲν εἶχα ὀνειρευθεῖ τίποτε παρόμοιο καὶ ἄθελά μου ἔβγαλα μιὰ φωνή.

— Σοῦ φαίνεται ἐνδιαφέρον ; ρώτησε ὁ Λαπούτα. Θὰ μποροῦσα νὰ σοῦ πῶ καὶ τὴ συνέχεια, ἀλλὰ ἀφίνω καὶ τὴ φαντασία σου νὰ δουλέψῃ λιγάκι. Ἄλλωστε ὁ Ἐνρικὲζ θὰ φροντίσῃ ὥστε ἡ πραγματικότης νὰ μὴν εἶναι κατώτερη ἀπὸ τὴν περιγραφή μου. Γιατὶ αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ δήμιός σου.

Ἀκούγοντας αὐτὸ τὸ ὄνομα ξύπνησα ὁλότελα.

— Σκότωσέ με ἂν θέλεις, φώναξα, ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ, σκότωσε καὶ τὸν Ἐνρικέζ. Ἂν ἤσουν ἀληθινὰ δίκαιος, ἐμένα θὰ μὲ ἄφηνες ἐλεύθερον καὶ θὰ σούδλιζες τὸν Πορτογάλο ζωντανό, γιατὶ ἂν δὲν ἤμουν ἐγώ, τὸ Ἱερό σου Φίδι θὰ βρισκόταν αὐτὴ τὴν ὥρα στὴν τσέπη τοῦ Ἐνρικέζ, ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ βουνοῦ τοῦ Λεμπόπο.

— Μὰ δὲν βρίσκεται, ἀγαπητέ μου φίλε. Γιατὶ τὸ ἔκλεψε ἕνας νεαρὸς ἐμπορουπάλληλος, ποὺ σὲ λίγες ὧρες θὰ μετανοιώνῃ πικρά, γιατὶ δὲν πέθανε προτοῦ νὰ γεννηθῇ.

[Ἀκολουθεῖ] ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΤΟ ΝΙΚΟΛΑΟ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟ

Θ' ἀναπολήσω ἀπόψε τὴ μορφή σου,
Ὦ ἐσύ, ποὺ κάποια νύχτα ἐλησμονήθης
Καὶ σὲ τραβῆξαν τὰ νερὰ τῆς λήθης
Κι' ἐπάγωσαν τὴ θέρμη τῆς πνοῆς σου!

Ἄδεια ἡ καρέκλα σου καὶ τὸ γραφεῖο,
Καὶ τὸ συρτάρι σου κλειστὸ σὰν στόμα,
Ποὺ ἄρρητη πίκρα ἐσφάλησε, κι' ἀκόμα
Τὸ καλαμάρι σου στεγνὸ καὶ κρύο.

Ἡ πέννα, ποὺ ἔτρεχε ἄλλοτε μὲ βιάση
Σὲ ἄσπρο χαρτὶ ποὺ τόσα λέει καὶ ξέρει,
Ἀφοῦ ἔλειψε τ' ἀγαπημένο χέρι
Πῶς ἦταν δυνατὸ νὰ μὴ σωπάσῃ;

Εἶχες τὸ χιόνι ἀπάνω στὰ μαλλιά σου,
Μὰ σεῖς καρτερικῆς ματιᾶς τὸ βάθος
Εἶχες τὴ φλόγα καὶ τὸ πάθος
Γιὰ τὴ Διάπλαση, γιὰ τὰ παιδιά σου...

Μιὰ στωϊκότητα, μιὰ καλωσύνη
Ξεχύνουνταν ἀπὸ τὴν ὕπαρξή σου
Ἐμίλαες καὶ ἡ γλυκύτατη φωνή σου
Ἐσκόρπιζε ἁρμονία καὶ γαλήνη . . .

Εὐγενικὲ Νεκρέ, ὡραῖα κοιμήσου
Ἥσυχος γιὰ τὰ ἔργα σου στὴ γῆ·
Ἐμοίρασες ἀγάπη καὶ στοργή
Ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς σου!

Εὐγενικὲ Νεκρέ, ὡραῖα κοιμήσου
Σίγουρος πὼς στὴ γῆ παντοτεινὸ
Θὰ μείνῃ σὰν μετέωρο φωτεινὸ
Τὸ ἐνδαλμα τῆς ἀρετῆς σου!..

Σὲ βάθρο ὑψώθης ἔξω ἀπὸ τὸ πλῆθος,
Ψυχὴ καὶ Πνεῦμα καὶ Καρδιὰ καὶ [Ἦθος...
Μὲ τὴν Ἰδέα σου στάθηκες ὀρθὸς
Ἐκεῖ, ποὺ βλέπουμε νὰ ὑψώνουνται [σὰν φῶς
Τοὺς ἥρωες, τοὺς ποιητὲς καὶ τοὺς [ἁγίους!..
Γιατὶ στὸ διάβα τῆς ζωῆς σου τῆς [χρηστῆς
Ὑπῆρξες Ἥρωας κι' Ἅγιος καὶ [Ποιητής!..

ΜΑΡΙΑ ΦΑΛΑΓΓΑ

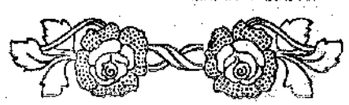

ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΗΜΕΡΑ βγῆκα ἔξω μὲ τὰ καλοκαιρινά μου καὶ κρύωνα. Ὁ οὐρανὸς ἦταν συννεφιασμένος, κάπου-κάπου ἐβγαινε ὁ ἥλιος, κάπου κάπου ἔπεφταν ψιχάλες, («ἥλιος-ἥλιος καὶ βροχή»), καὶ διαρκῶς φυσοῦσε ἀπ' τὸ βοριὰ ἔν' ἀρκετὰ τσουχτερὸ ἀεράκι. Δὲν θὰ τὸ αἰσθανόμουν βέβαια ἂν εἶχα πάρει τὸ ψιλό μου ἐπανωφόρι. Ἀλλ' ἀπὸ τώρα ; Θᾶταν καὶ .. ντροπή. Κι' ὅμως νά, μόλις μεσοκόπησε ὁ Σεπτέμβρης, ὁ πρῶτος μήνας τοῦ Φθινόπωρου, ποὺ ἄλλες χρονιὲς περνᾷ καθαυτὸ καλοκαιρινός, καὶ μπῆκε χειμώνας! Πολὺ πρόωρα, μὰ τὴν ἀλήθεια. Κι' αὐτὸ μὲ κάνει νὰ νησυχῶ : γιὰ φαντάσου νἄχουμε φέτος κανένα χειμώνα ἀπὸ τοὺς φοβερούς ἐκείνους καὶ τρομερούς! Ἀλλὰ δὲν ἀπελπίζουμαι. Καμμιὰ φορὰ ὁ Σεπτέμβρης μᾶς τὰ χαλάει· μὰ ὁ Ὀκτώβρης μᾶς τὰ φτιάνει. Κι' ὕστερ' ἀπὸ τὴν πρόωρη χειμωνιάτικη παρένθεση, ἔχουμε ἕνα «μικρὸ καλοκαιράκι» ποὺ βαστᾷ κι' ὅλο σχεδὸν τὸ Νοέμβρη. Οὔτε ὁ ψυχρὸς Σεπτέμβρης, οὔτε κι' ὁ κάποτε ψυχρὸς Αὔγουστος, εἶναι πάντα τεκμήριο πὼς ὁ ἐρχόμενος χειμώνας θάναι βαρύς.

Ἂν δὲν μπήκαμε ὅμως καὶ στὸ χειμώνα, εἶναι βέβαιο πὼς μπήκαμε στὸ φθινόπωρο. Τί μελαγχολικό, μὰ καὶ τί ὡραῖο! Πολύχρωμα σύννεφα, θαυμάσια ἡλιοβασιλέμματα, ἐπιθυμητὰ πρωτοβρόχια, πρωϊνὲς καταχνιὲς γεμᾶτες ὁράματα—φαντασία μόνο νἄχῃς—θάλασσες ἀπὸ χρυσάνθεμα, κοκκινοκίτρινα φύλλα στὰ δέντρα καὶ χάμω, καὶ τὰ τελευταῖα φροῦτα, ποὺ τἀποχαιρετοῦμε... Πολυθύμητα ὅλ' αὐτά, καὶ κάθε χρόνο οἱ ποιητὲς τὰ ξαναθυμοῦνται. Θὰ τὰ θυμηθοῦν τάχα καὶ φέτος ; Πολὺ ἀμφιβάλλω. Οἱ καιροὶ δὲν εἶναι γιὰ ποιήματα, οὔτε κἂν μελαγχολικὰ σὰν τὰ φθινοπωριάτικα. Καὶ ποιὸς ἔχει ὄρεξη γιὰ νὰ χαρῇ φυσικὲς ὀμορφιές ; Καὶ τἀμέριμνα ἀκόμα παιδιὰ αἰσθάνουνται κάποια ἀνησυχία. Πῶς θὰ περάσῃ αὐτὸς ὁ χειμώνας ; Πῶς θὰ τὰ καταφέρουν στὸ σχολεῖο, ποὺ σὲ τόσο λίγον καιρὸ πρέπει νὰ μάθουν τόσα μαθήματα ; Γιατί, καθὼς μοῦ λένε, ἡ «ὕλη» θὰ εἶναι πάντα πολλή. Κι' ἐπειδὴ ὁ χρόνος εἶναι λίγος, θὰ τοὺς βάζουν κάθε φορά, περισσότερη ἀπὸ ἄλλοτε. Ἔτσι, κατὰ τὸ λογοπαίγνιο ἑνὸς μικροῦ μας φίλου, «αὐτὴ ἡ ὕλη θὰ βαραίνῃ τὸ π ν ε ῦ μ α»...

Ἀλλ' ἂς γυρίσουμε ἀπὸ τὴν ποίηση στὴν πραγματικότητα. Ὅσο ὡραῖο κι' ἂν εἶναι τὸ φθινόπωρο, πάντα εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ χειμώνα. Κι' ὅσο ἥπιος κι' ἂν θὰ εἶναι ὁ χειμώνας ποὺ ἔρχεται—καὶ τὸ εὐχόμεθα ὅλοι στὸ Θεὸ—πάντα θἄχῃ τὶς ἀπαιτήσεις του καὶ τὶς ἀνάγκες του. Κι' ὅλα τώρα εἶναι ἀκριβὰ κι' ἀκριβαίνουν ὁλοένα : Ροῦχα, παπούτσια, χαρτιά, βιβλία, καύσιμη καὶ φωτιστικὴ ὕλη—ποὺ αὐτὴ ὅμως δὲν βαραίνει τὸ πνεῦμα—τρόφιμα καὶ γλυκὰ ποὺ τόσο τἀγαπᾶτε... Πρέπει νὰ κάνετε τὴ μεγαλύτερη οἰκονομία καὶ τὴ μεγαλύτερη ὑπομονή. Νὰ μὴν ἔχετε τὶς παλιὲς ἀξιώσεις καὶ νὰ μὴ σᾶς νοιάζῃ ἂν δὲν θὰ κάμετε φέτος πολλὰ καινούργια, ἀλλὰ θὰ ὑποχρεωθῆτε νὰ περάσετε καὶ μ' ἐπιδιορθωμένα περσινά. Κι' ἀκόμα νὰ θυμᾶστε καὶ τοὺς φτωχούς. Δὲν πρέπει νὰ ξοδεύετε πολλὰ γιὰ τὸν ἑαυτό σας, γιὰ νἄχετε νὰ δίνετε καὶ σ' ἐκείνους ποὺ δὲν ἔχουν. Στὸν κύκλο τοῦ καθενός σας θἄναι πολλὰ φτωχόπαιδα ποὺ στεροῦνται τἀναγκαῖα, καὶ τὸν χειμῶνα θὰ τὰ στερηθοῦν περισσότερο. Δίνετέ τους ἀποφάσεις, ὅ,τι δὲν σᾶς χρειάζεται, δίνετέ τους ἀκόμα κι' ἀπὸ τὸ χαρτζιλίκι σας. Αὐτό, ὅσο κι' ἂν εἶναι, δὲν θὰ σᾶς φτάνῃ, τὸ ξέρω. Θὰ στερηθῆτε κάτι τί ἐσεῖς γιὰ νὰ δώσετε ἀπὸ τὰ λεπτά σας στὸν ἄλλον. Ἀλλά, ξέρετε, ἡ ἐλεημοσύνη ἔχει ἀξία ὅταν γίνεται ἀπὸ τὸ ὑστέρημα, ὄχι ἀπὸ τὸ περίσσευμα...

Καὶ τὸ κάτω-κάτω, ἐσεῖς θἄχετε καὶ τὴ «Διάπλασί» σας, ποὺ τὰ φτωχὰ παιδιὰ δὲν τὴν ἔχουν. Θὰ σᾶς ἔρχεται καὶ τὸ χειμώνα ὅπως καὶ τὸ καλοκαίρι. Καὶ θὰ σᾶς εἶναι μιὰ μεγάλη παρηγοριὰ κι' ἀνακούφιση στοὺς κόπους τοῦ σχολείου καὶ στοὺς μόχθους ἀκόμα τῆς ζωῆς... Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς πῶ, αὐτὲς τὶς σκέψεις μοῦ ἔφερε στὸ νοῦ καὶ στὴν ἄκρη τῆς πέννας, ἡ πρώτη μέρα ποὺ βγῆκα ἔξω μὲ καλοκαιρινὰ κι' ἔννοιωσα τὴν ψυχρὴ πνοὴ τοῦ φθινόπωρου, τοῦ χειμώνα...

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΟ ΠΟΤΗΡΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

2.

Ἡ κατοικία τοῦ Ἀβδουλλὰχ ἦταν μιὰ ἄθλια καλύβα ἀπὸ ξερὴ λάσπη καὶ κλαδιά. Λίγα ἔπιπλα εἶχε μέσα, γιὰ τὶς ἀπόλυτες ἀνάγκες τῶν δυό της κατοίκων. Στὴν καλύβα αὐτή, ὁ σαπουνοπόλης ἐγύριζε κάθε βράδυ ἀπελπισμένος. Ὁ μικρός του γιὸς Ἀχμὲτ τὸν περίμενε. Κι' ἀφοῦ τὸν καλησπέριζε, τὸ ρωτοῦσε :

— Ἔφερες τίποτα, πατέρα, νὰ φᾶμε ;

— Λίγα πράγματα, παιδάκι μου, ἀπαντοῦσε συνήθως ὁ Ἀβδουλάχ. Πεινᾶς ;

Ὁ μικρὸς βέβαια πεινοῦσε. Ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ λυπηθῇ ὁ πατέρας του, ἔλεγε :

—Ὄχι καὶ τόσο. Ἄμα σχόλασα, ἔφαγα τὸ ψωμὶ ποὺ εἶχε περισσέψει ἀπὸ τὸ μεσημέρι. Ὅ,τι ἔφερες τώρα, φτάνει. Καὶ τίποτα νὰ εἶναι, δὲν πειράζει. Τρῶμε αὔριο.

— Καὶ θἄχουμε τάχα αὔριο ; μουρμούριζε ὁ Ἀβδουλλάχ. Δὲν τὰ θέλουν πιὰ τὰ σαπούνια μου. Δυὸ-τρία κομμάτια πουλῶ ὅλη τὴν ἡμέρα. Ἄχ, δυστυχία μου, τί νὰ κάμω ; τί θὰ γίνουμε ;

Κι' ὁ κακόμοιρος ἔπιανε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δύο του χέρια κι' ἔκλαιγε πικρά.

Ὁ Ἀχμὲτ τὸν παρηγοροῦσε :

— Μὴν κλαῖς, πατέρα μου καλέ. Ἀπόψε θὰ περάσουμε ὅπως μποροῦμε. Κι' αὔριο θὰ πουλήσῃς τόσα σαπούνια, ποὺ θἄχουμε νὰ περάσουμε ὅλη τὴν ἑβδομάδα. Θὰ ἰδῇς!

— Νὰ δώσῃ ὁ Ἄλλὰχ (ὁ Θεός)... μουρμούριζε ὁ πατέρας.

Κι' ἀκούγοντάς τὰ λόγια τοῦ εὐγενικοῦ παιδιοῦ, καὶ βλέποντας τὸ χαρούμενο πρόσωπό του, παρηγοριόταν κι' ἔπαιρνε θάρρος. Ἀλλὰ τὸ ἐμ-

πόριό του ὅλο καὶ χειρότερα πήγαινε. Κι' ἄλλη σωτηρία δὲν ἔβλεπε, παρὰ νὰ πάρῃ τὸ γιό του καὶ νὰ φύγουν, νὰ πᾶνε νὰ ζήσουν στὴν πρωτεύουσα. Κάτι καλύτερο θἄβρισκαν ἐκεῖ νὰ κάνουν, τουλάχιστο γιὰ νὰ μὴν πεινοῦν.

('Ακολουθεῖ) **Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ**

ΕΛΙΑ ΚΑΙ ΚΙΣΣΟΣ

Χάμου στὴ ρίζα τῆς ἐλιᾶς λίγος κισσὸς φυτρώνει,
ταπεινὸ κι' ἄχαρο φυτό,
κολλάει τριγύρω στὸν κορμὸ
κι' ἀγάλι μεγαλώνει.

Μὲ τοῦ καιροῦ τὸ πέρασμα, τὴν ἀγκαλιά του ἀνοίγει
καὶ σκαρφαλώνει τεχνικὰ
καὶ τὴν ἐλιὰ κρατεῖ σφιχτὰ
καὶ τὴν περιτυλίγει.

Κι' ἀχόρταγος κάθε μεριὰ θέλει ν' ἀποσκεπάσῃ
κι' ὅλο πλιὸ πάνω νἀνεβῇ . . .
καὶ στ' ἀκροκλάδια δὲν ἀργεῖ
κατάκορφα νὰ φτάσῃ.

Κι' ἡ ἐλιὰ τοῦ λέει: – «Τὰ δίχτυα σου γιατί, ἄσπλαχνε, νὰ ρίξῃς
μὲ τέτοια δύναμη κρυφή;
ἐγὼ σ' ἐστήριξα κι' ἐσὺ
γυρέβεις νὰ μὲ πνίξῃς;

Τὸ γλυκὸ φῶς, τὸ δροσερὸν ἀγέρα μοῦχεις πάρει,
κι' ἀράχνιασα δίχως καρπὸ
κι' εἶμαι χωρὶς ζωῆς χυμὸ
σὰν ἄψυχο κουφάρι . . .

Γιατί ἔκαμες τέτοιο κακό; . . . τί ἄλλο ποθεῖς ἀκόμα;»—
Κι' εἶπεν ὁ ἄσπλαχνος κισσός:
—«Γιατὶ δὲν ἤθελα φτωχὸς
νὰ σέρνουμε στὸ χῶμα!»

(1930) ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

Ο ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΣ

(ΛΑΪΚΟΣ ΜΥΘΟΣ)

Μιὰ φορά, ὁ Χριστὸς ντυμένος σὰ ζητουλας ἔφτασε σὲ κάποια πολιτεία.

Κουρασμένος καὶ πεινασμένος ἀπὸ τὸ δρόμο, μπῆκε στὸ πρῶτο μαγέρικο ποὺ βρέθηκε μπρός του, κάθησε σ' ἕνα ἀπόμερο τραπέζι καὶ ζήτησε νὰ φάῃ.

Ἀμέσως τοῦ ἔφεραν ἕνα καλὸ πιάτο φαΐ, ψωμὶ καὶ κρασί.

Ὅταν ἀπόφαγε καὶ ζήτησε τὸν λογαριασμό, ὁ μάγερας τοῦ εἶπε:

—Ἀμ! τί νὰ πληρώσῃς, καϋμένε σύ, ποὺ εἶσαι φτωχός, ἂς εἶναι χαλάλι σου ὅ,τι ἔφαγες καὶ ἤπιες.

Ὁ Χριστὸς εὐχαριστήθηκε ἀπὸ τὴν καλωσύνη του καὶ τὸν ρώτησε πῶς πηγαίνουν οἱ δουλειές του.

— Βγάζω ὅλα μου τὰ ἔξοδα καὶ βάζω στὴ μπάντα κάθε μέρα ἕνα τάλληρο νὰ τὄχω γιὰ τὰ γεράματά μου.

Τότε ὁ Χριστὸς ἐσημείωσε σ' ἕνα κομμάτι χαρτὶ τὸν ἀριθμὸ δύο καὶ καθὼς τοῦ τὄδινε, εἶπε:

— Νά, πάρε τοῦτο, κλεῖσε το σ' ἕνα μέρος, καὶ κάθε πρωΐ νὰ τὸ ἀνοίγῃς καὶ θὰ βρίσκῃς μέσα του δυὸ τάλληρα ἀσημένια. Ἔτσι, θὰ ἔχῃς διπλὸ κέρδος ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ σοῦ δίνει ἡ δουλειά σου καὶ θὰ μπορῇς νὰ φιλεύῃς καὶ ἄλλους φτωχούς. Πρόσεξε ὅμως καλά, μὴ σὲ κυριέψῃ ἡ πλεονεξία, γιατὶ θὰ πάθῃς συμφορὰ μεγάλη.

Ἔπειτα τὸν ἀποχαιρέτησε καὶ ἔφυγε.

Ὁ μάγερας ἔρριξε ἀδιάφορα τὸ χαρτὶ στὸ συρτάρι του, κοίταξε τὴ δουλειά του καὶ ὅλη τὴν ἡμέρα δὲν ξαναθυμήθηκε τὸ περιστατικό.

Τὸ βράδυ, σὰν ξάπλωσε νὰ κοιμηθῇ, τοῦ ἦρθαν στὸ νοῦ τὰ λόγια τοῦ ζητουλα καὶ τοῦ κεντήθηκε ἡ περιέργεια, ἂν θὰ βγαίνανε ἀληθινὰ ἢ ὄχι.

Ἔτσι τὸ πρωΐ, μόλις πῆγε στὸ μαγαζί του, ἔτρεξε στὸ συρτάρι του, τὸ ἄνοιξε καὶ σὰν ἀντίκρυσε μέσα του δύο ἀσημένια τάλληρα ποὺ λαμποκοποῦσαν, ἄρχισε ἀπὸ τὴ χαρά του νὰ τρίβῃ τὰ χέρια του, καὶ λογάριασε πόσα τέτοια τάλληρα θὰ εἶχε σ' ἕνα χρόνο.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, ἡ πρώτη δουλειὰ ποὺ ἔκανε κάθε πρωΐ σὰν ἔμπαινε στὸ μαγέρικό του, ἦταν ν' ἀνοίγῃ τὸ συρτάρι του καὶ νὰ κουδουνίζῃ στὰ χέρια του τὰ τάλληρα ποὺ ἔβρισκε.

Ὅταν ἔτσι ἐτελείωσε μιὰ βδομάδα, τοῦ πέρασε σὰν ἀστραπὴ ἡ ἰδέα νὰ προσθέσῃ δίπλα στὸν ἀριθμὸ δύο ἕνα μηδενικὸ καὶ τὸ πρόσθεσε.

Ἐκείνη ὅμως τὴ νύκτα δὲν μπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι, γιατὶ τὸν ἔδερνε ἡ συλλογὴ γιὰ ὅ,τι εἶχε κάνει καὶ ἀναρρωτιόταν μήπως, ἀντὶ νὰ βρῇ τὰ εἴκοσι, ἔχανε καὶ τὰ δύο.

Γιὰ νὰ τὸ ξεκαθαρίσῃ, πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι πρὶν καλοξημερώσῃ, ἔτρεξε στὸ μαγαζί του ἔβαλε τὸ κλειδὶ στὸ συρτάρι του καὶ ἄρχισε νὰ τὸ τραβᾷ σιγά-σιγὰ μὲ τὸ καρδιοχτύπι τῆς ἀμφιβολίας.

Μὰ ὅταν τὸ καλοάνοιξε καὶ εἶδε μέσα ἕνα σωρὸ τάλληρα, τὰ μέτρησε μὲ τρεμάμενα χέρια, καὶ ἅμα τὰ βρῆκε σωστὰ εἴκοσι, πῆγε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴ χαρά του καὶ χοροπηδώντας ἔλεγε: «τί καλὰ ποὺ ἔκανα καὶ ἔβαλα τὸ μηδενικό, ἂς βάλω ἄλλο ἕνα»· καὶ τὄγραψε ὁλοστρόγγυλο.

Τὴν ἄλλη μέρα, σὰν βρῆκε τὰ διακόσια τάλληρα, δὲν κρατήθηκε ἀπὸ τὸν κατήφορο ποὺ τὸν ἔσπρωξε ἡ πλεονεξία, καὶ ἐπρόσθεσε ἕνα ἀκόμη μηδενικὸ καὶ τὴν παράλλη ἄλλο ἕνα.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἔκλεισε τὸ χαρτὶ σὲ μιὰ μεγάλη κασέλα, γιατὶ σκέφθηκε πῶς τὸ συρτάρι δὲ θὰ χωροῦσε εἴκοσι χιλιάδες τάλληρα.

Ἅμα τὴν ἄνοιξε καὶ τὴ βρῆκε γεμάτη, ἀποφάσισε ν' ἀγοράσῃ σπίτια, ἀφοῦ κάθε μέρα ἡ κασέλα θὰ τοῦ ἔδινε εἴκοσι χιλιάδες τάλληρα, κι' ἂν ἤθελε καὶ παραπάνω, θὰ τὰ εἶχε μὲ τὰ μηδενικὰ ποὺ θὰ ἔγραφε.

Μέσα σὲ λίγο διάστημα, εἶχε ἀποκτήσει συνοικίες ὁλόκληρες, καὶ κάθε σπίτι ποὺ ἔπαιρνε, ἔβαζε καὶ τοῦ ἔκαναν ἐπισκευ, κι' ὅλα τοῦ τὰ χρωμάτιζαν ἀπ' ἔξω μὲ τὸ ἴδιο χρῶμα.

* * *

Κάποια μέρα ποὺ ὁ Βασιλιὰς βγῆκε περίπατο μὲ τὴ δωδεκάδα του καὶ εἶδε τόσα σπίτια καινουργοβαμμένα μὲ τὸ ἴδιο χρῶμα, ρώτησε, πῶς τὄπαθαν καὶ συμφώνησαν οἱ διάφοροι νοικοκυραῖοι καὶ τὰ ἔβαψαν ὁμοιόχρωμα.

— Πολυχρονεμένε μας, τοῦ ἀπάντησε ἕνας παλατινός, ὅλα αὐτὰ τὰ ἀκίνητα ἔχουν ἕναν ἰδιοκτήτη.

—Μπᾶ! ἔκανε ὁ Βασιλιάς, ἦρθε κανένας ξένος πλούσιος, καὶ πῶς δὲν μοῦ τὸ εἴπατε; ἔπρεπε νὰ βγῶ περίπατο νὰ ἰδῶ μονάχος μου τὸ πρᾶγμα; ἀλλοίμονο σὲ μένα, ποὺ περιμένω νὰ μαθαίνω τί γίνεται στὸν τόπο μου μὲ τὰ μάτια τὰ δικά σας καὶ τὰ αὐτιά σας, ποὺ τἄχετε μονάχα γιὰ ὁμορφιά.

Οἱ παλατιανοὶ ἀλληλοκοιτάχτηκαν κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶπε δειλά:

— Μμμ . . . πολυχρονεμένε μου, συχώρεσέ μας, δὲν τὸ πήραμε τὸ περιστατικὸ γιὰ σπουδαῖο, γιατὶ αὐτὸς ποὺ ἀγόρασε ὅλα αὐτὰ τὰ κτήματα δὲν εἶναι ξένος, εἶναι ἕνας μάγερας, γέννημα καὶ θρέμμα τοῦ τόπου μας.

— Τί ἔκανε λέει, μάγερας; μὰ μὲ τὸ μαγέρικο δὲ γίνεται τόσο μεγάλη περιουσία, αὐτὸς θὰ εἶναι ἢ λῃστὴς ἢ λαθρέμπορος ἢ μεγάλος τοκογλύφος· καὶ γιὰ νὰ ξεκαθαρίσω τὸ πρᾶγμα, θέλω, μόλις γυρίσω στὸ παλάτι, νὰ μοῦ τὸν φέρετε νὰ τὸν ἀνακρίνω.

Ὅταν τοῦ τὸν πῆγαν, τὸν ρώτησε ὁ Βασιλιὰς ποῦ βρῆκε τὰ λεπτὰ καὶ ἀγόρασε τόσα κτήματα.

— Τὰ κερδίζω ἀπὸ τὸ μαγέρικό μου.

— Αὐτὰ νὰ τὰ πουλᾶς ἄλλοῦ, πές μου γρήγορα τὴν ἀλήθεια μὲ τὸ καλό, πρὶν σὲ ἀναγκάσω καὶ τὴν πῆς μὲ τὸ κακό.

Ὁ μάγερας ποὺ σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ ἔτρεμε ἀπὸ φόβο, τοῦ ἱστόρησε μὲ τί τρόπο κέρδιζε τὰ χρήματα.

Ὁ Βασιλιὰς ποὺ τὸν ἄκουσε μὲ προσοχή, τοῦ εἶπε στὸ τέλος:

—Ἐκεῖνος ὁ Ἅγιος ἄνθρωπος, ποὺ σοῦ χάρισε τὸ θαυματουργὸ χαρτί, σ' ἔκανε προσεκτικὸ μὲ τὰ σοφά του λόγια, νὰ μὴ γίνῃς πλεονέκτης, γιατὶ θὰ πάθῃς συμφορά· ἐσὺ ὅμως δὲν τὸν ἄκουσες καὶ ἔγινες μὲ τὸ παραπάνω. Τώρα κι' ἐγὼ γιὰ παράδειγμα, θὰ διατάξω νὰ σὲ κρεμάσουν, καὶ νὰ ἡ συμφορά σου. Ἀκόμη θὰ βγάλω διαταγὴ ὅσα κτήματα ἔχεις ἔτσι ἀγορασμένα, νὰ ξαναγυρίσουν, χωρὶς καμμιὰ πληρωμή, στοὺς παλιοὺς νοικοκυραίους των, καὶ ὅσα χρήματα σοῦ βρεθοῦνε θὰ τὰ μοιράσω στοὺς φτωχούς.

* * *

Τὴν ἴδια μέρα, στὸ πιὸ κεντρικὸ μέρος τῆς πολιτείας, κρεμάσανε τὸν πλεονέκτη καὶ τὸν ἄφησαν κρεμασμένο τρεῖς ἡμέρες γιὰ νὰ τὸν ἰδοῦν ὅλοι.

Γιὰ πολλὰ χρόνια σ' ἐκεῖνο τὸν τόπο ὁ κόσμος μιλοῦσε γιὰ τὴν πλεονεξία τοῦ μάγερα καὶ γιὰ τὴν δίκαιη τιμωρία του.

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΑΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Μία ὡραία Ψιψίνα.

Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὸν Ξανθὸν Ἴκαρον

ΚΑΠΟΙΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΟΥ

Πόσο ἀστοχὴ καὶ συμβατικὴ εἶναι ἡ φορεσιὰ τῶν «πολιτισμένων» φαίνεται στὰ γυμνὰ ἀγάλματα καὶ στοὺς γυμνοὺς ἀθλητές, ὅπου πλάϊ τους οἱ ντυμένοι κάνουν ἐντύπωση σχεδὸν κωμικὴ κι' ἀνόητη μὲ τὶς ἄχρηστες λεπτομέρειες τοῦ ρουχισμοῦ τους.

* * *

Ἡ τέχνη ἀρχίζει ἐκεῖ ποῦ τελειώνει ἡ πρακτικὴ ὠφέλεια κι' ἀνάγκη. Σὲ μιὰ καρέκλα μὲ καλλιτεχνικὰ σκαλίσματα δὲν κάθεται πάντα κανεὶς πιὸ ἄνετα, οὔτε κι' ἕνα πιάτο μὲ ζωγραφιὲς χωρεῖ περισσότερο φαγί.

* * *

Ὡς μιὰ ὡρισμένη ἡλικία ντρεπόμαστε γιὰ τὰ πολλὰ χρόνια μας. Πέρ' ἀπὸ μιὰ ὡρισμένη ἡλικία εἴμαστε περήφανοι γι' αὐτά.

* * *

Τὸ πιὸ ἀνυπόφορο καὶ ἀντιπαθητικὸ πρᾶγμα τοῦ κόσμου εἶναι ὁ «ἀνομπισμὸς» δηλ. ὁ χωρὶς ἐπίγνωση βλακώδης πιθηκισμὸς ξένων ἀντιλήψεων καὶ συνηθειῶν. Ἀντίθετα ὅμως, ὅταν ἡ μίμηση τῆς ξένης ζωῆς καὶ σκέψης γίνεται μ' ἐπίγνωση, μὲ φρόνηση, μὲ διάκριση τοῦ τί εἶναι καλὸ καὶ τί ἄσχημο, τότε ὠφελεῖ πολύ. Βλέποντας κι' ἐφαρμόζοντας τὸ ξένο καλό, βοηθοῦμαστε καὶ βρίσκουμε καὶ τὸ δικό μας. Τὸ Καλό, τὸ Ὠφέλιμο, τὸ Ἀληθινό, δὲν ἔχουν πατρίδα καὶ σύνορα.

* * *

Μήπως ὁ θάνατος εἶναι ὅ,τι κι' ὁ χωρὶς ὄνειρα καὶ συνείδηση ὕπνος; Ἂν συμβαίνῃ αὐτό, τότε ὅλοι ἔχουμε δοκιμάσει πολλὲς φορὲς ἕνα σύντομο θάνατο . . .

* * *

Ὁ ἄνθρωπος γεννήθηκε γιὰ νὰ ζῇ αἰσιόδοξα καὶ χαρούμενα. Ἀκριβῶς τὶς στιγμὲς ποὺ εἶναι κανεὶς εὐτυχισμένος, βρίσκει πῶς ἡ γλυκειὰ αὐτὴ κατάσταση τῆς ψυχῆς του εἶναι ἡ μεγαλύτερη δικαιολόγηση τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς.

* * *

Ἡ τέλεια ὑγεία δὲν εἶναι καὶ τέλεια ὀμορφιά;

* * *

Ρωμαντισμὸς θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ ὀνομαστῇ ἡ νοσταλγία τῆς «παλαιᾶς καλῆς ἐποχῆς». Κάθε ἐποχὴ ἔχει τὸ ρωμαντισμό της καὶ τὴν ποίησή της, ἀλλὰ γιὰ νὰ φανῇ πρέπει νὰ περάσουν χρόνια καὶ νὰ ξεχαστοῦν οἱ πεζότητες τῆς καθημερινῆς ἀσήμαντης ζωῆς. Δὲν ἀποκλείεται, ἔπειτ' ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια, τὰ σημερινὰ αὐτοκίνητα, σπίτια, φορέματα, ἀεροπλάνα, τηλέφωνα, νὰ θεωροῦνται τόσο ρωμαντικὰ ὅσο μᾶς φαίνουνται σήμερα τὰ αὐτοκίνητα καὶ τὰ σπίτια καὶ τὰ φορέματα καὶ τὰ ψηλὰ κολλάρα τοῦ 1900 . . .

* * *

Ἂς γράφουν οἱ φιλόσοφοι. Γιὰ μένα ὁ καλύτερος ὁρισμὸς τῆς ἀλήθειας εἶναι αὐτὸς ποὺ ἔδωσε κάποιος ἁπλὸς καθηγητής: «Ἀλήθεια εἶναι πρότασις ἀφ' ἑαυτῆς καθαρά».

ΝΙΚΟΣ Κ. ΧΑΚΚΑΣ

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

(ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ)

10

—Μάννα, τῆς λέει ὁ κόρακας,
μὴν κλαῖς, μὰ παρακάλα
τοὺς ἀθανάτους ποὺ πολλὰ
κι' ἔργα κάνουν μεγάλα.
—Τὸ κρέας ποιανοῦ δὲν ἔκλεψες;
ἡ μάννα του τοῦ κάνει,
καὶ ποιὸς θεός, παιδάκι μου,
θὰ θέλῃ νὰ σὲ γιάνῃ;

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Βυζαντινή ἐκκλησία.
Σκίτσο τοῦ Δεξασμένου Ἀκριτηριοῦ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 23 Σεπτεμβρίου 1941

Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ ΤΩΝ ΕΚΤΑΚΤΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ΕΙΝΕΙΔΗ τώρα μόλις ἀποκαταστάθηκαν οἱ συγκοινωνίες — κι' ὄχι ὅλες ἀκόμα — ἔκριτα καλό νὰ παρατείνω τὴν προθεσμία κατ' τῶν Ἐκτάκτων Διαγωνισμῶν ποὺ προκήρυξα στὴν ἀρχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ, ὥστε ***ὅλων γενικὰ νὰ λήγει στὶς 30 Νοεμβρίου.*** Ἔτσι ἔχετε πολὺν καιρὸ νὰ στείλετε ἀπαντήσεις καὶ στοὺς πρώτους—ὅσοι δὲν ἐστείλατε ἀκόμα — καὶ στοὺς τελευταίους.

Δὲν ξέρω πῶς δὲν συμπεριέλαβα στὸν Διαγωνισμὸ καὶ μιὰ ἀρκετὰ καλὴ φωτογραφία τοῦ ***Μάρκου Μπότσαρη***. Θὰ ἐπαιρνε Β' Ἔπαινο μὲ [12Ε], καὶ τοῦ τὸν δίνω ἐδῶ. Σημειώστε το σ' Ἀποτελέσματα τοῦ φυλλαδίου 40, γιὰ νὰ τὸ θυμηθῆτε ὅταν θὰ κάμετε Στατιστικὴ τῶν Βεβήμων.

Ἄλλη μεγάλη αὔξηση: Τὰ ταχυδρομικὰ τῶν ἐντύπων ἐξαπλασιάσθηκαν! Ἕνα δέμα π.χ. μὲ τὰ φυλλάδια τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ ὡς προχθὲς ἤθελε ταχυδρομικὰ 40 δραχμές, σήμερα θέλει ***διακόσιες σαράντα***. Τώρα λογαριάστε: μόνο αὐτὸ τὸ δέμα μ' ἐπιβαρύνει προσθέτως μὲ (200 × 52) = 10.400 δρ. τὸ χρόνο. Φανταθῆτε λοιπὸν μὲ τί κολοσσιαῖο ποσὸ θὰ μ' ἐπιβαρύνουν ὅλα τὰ δέματα ἢ τὰ χωριστὰ φυλλάδια, ποὺ πρέπει νὰ στέλλω στοὺς συνδρομητὰς τῶν Περιχώρων καὶ τῶν Ἐπαρχιῶν...

Οὔτε σήμερα δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ τίποτα θετικὸ γιὰ τὴν 45ὴ Κυριακή. Ὁ κ. Βώττης ἦταν ἄρρωστος κι' ὡς σήμερα δὲν μπόρεσε νὰ μοῦ φέρῃ τὶς εἰκόνες. Ἐλπίζω ὅμως νὰ μοῦ τὶς φέρῃ αὔριο καὶ τότε, ***πιθανώτατα***, ἡ «45ὴ Κυριακή» θὰ δημοσιευθῇ στὸ ἐρχόμενο.

Σταυροφόρε τοῦ 41, 31 Αὐγ.—γιὰ τὶς Μ. Ἀγγελίες θὰ εἴδες τί ἐδήλωσα. Μεγάλες Πνευματικὲς Ἀσκήσεις — ἀπὸ 32 στίχους — μὴν κάνῃς. Δὲν τὶς ἀποκλείω βέβκα, ἀλλὰ δὲν τὶς προτιμῶ. Τὴ συλλαγὴ σοῦ θὰ τὴ στείλῃς τὸ Δεκέμβρη, ποὺ θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμός.

Πειραιωτόπουλο, 25 Αὐγ.— καὶ πολλοὶ ἄλλοι μὲ τὸν ἴδιον τρόπο ἐγνώρισαν τὸν κ. Φαίδωνα. Τὸ βέβαιο εἶναι πὼς κι' ἐσὺ κι' ὁ φίλος σου ***Πολυδεύκης*** ἔχετε λογοτεχνικὸ ταλέντο καὶ χαίρω πολὺ ποὺ γίνατε τώρα καὶ Διαπλασόπουλα. Ναί, τὸ θυμᾶμαι τῶραῖο σου ἐκεῖνο ποιηματάκι, στὸ *περσινὸ πρωτοχρονιάτικο*, μὲ τὸ νόημά σου.

Ἀλεπουδίτσα, 20 Αὐγ.— δὲν εἶναι καὶ τόσο παράξενο: κι' ἄλλα παιδιὰ ποὺ δὲν μὲ ἤξεραν καὶ βασάνισαν τὸν ξεσπαθωτή τους — ὅπως ἐσὺ τὸ ***Δοξασμένο Ναυτόπουλο*** ποὺ «τοῦ ἔφησες τὸ ψάρι στὰ χείλη» ὡς νὰ τοῦ πῇς τὸ ναί — μάγάπησαν ὕστερα τόσο, ὥστε νὰ μὲ θεωροῦν ἀπαραίτητη καὶ νὰ «νευριάζουν» ὅταν τὸ φυλλάδιό μου ἀργῇ. Πολὺ ὡραῖα ὅσα γράφεις καὶ γιὰ τὸν ἀείμνηστο. Χαιρετισμοὺς στὸ μπαμπά, τὸν παλιό μου ***Διάβολο Σνδᾶτο***.

Καρυάτις, 21 Αὐγ.— κ' ἐγὼ τὴν ἴδια ἰδέα ἔχω γιὰ τὴ μόρφωση καὶ τὸ χαρακτῆρα τῆς μικρῆς μας φίλης ποὺ τὴν ἐγνώρισα κι' ἀπὸ κοντά. Χαίρω πολὺ ποὺ σοῦ μετάδοσε τὴν ἀγάπη της σὲ μένα καὶ τώρα «εἶσαι μέσα σὲ ὅλα». Σοῦ εὐχομαι κάθ' εὐδοκίμηση καὶ στὸ Πανεπιστήμιο κι' ἐλπίζω νὰ μὲ θυμᾶσαι συχνά.

Ἄλκη Μύρα, 22 Αὐγ. — πολύτιμο τὸ ἐβρηκά σου, χειρόγραφο τοῦ Ἀλεξάνδρου Μωραΐτίδη, ἐρμηνεία καὶ σχόλια σὲ μιὰ εὐχὴ τοῦ Μ. Βασιλείου. Πρέπει, ἀφοῦ βεβαιωθῆς πὼς εἶναι ἀνέκδοτο, νὰ τὸ δώσῃς κάπου νὰ δημοσιευθῇ. Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο, δὲν σ' ἐμποδίζει τίποτα νὰ γράψῃς καὶ διήγημα, καὶ ποίημα, καὶ νὰ στείλῃς τὸ *καλύτερο γιὰ τὸν Διαγωνισμὸ καὶ τὸ ἄλλο* γιὰ τὴ Σελίδα.

Σταυροβόλτα, ἄχρον.—ἔκαμες καλὰ ποὺ «ἐδάφτισες» τὰ τρία γατάκια, γιατὶ ἡ καημένη ἡ μάννα τους δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὰ τρέφῃ τώρα ποὺ τὰ τρόφιμα, προπάντων τῶν γάτων, εἶναι τόσο σπάνια. Δέν συμφωνῶ πὼς αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ κρύβῃς ἀπὸ τὴ μαμιά. Οἱ βαντοῦζες της καὶ τὰ τριφίμματά της θὰ σ' ἔκαναν καλὰ πιὸ σίγουρα — ποὺ ξέρεις τί γίνεται καμμιὰ φορά; — καὶ τὸ μάλλωμά της θὰ σὲ προφύλαγε ἀπὸ καινούργια ἀπροσεξία.

Δάμπρε Κατσώνη, 27 Αὐγ.—στοὺς Γρίφους τὸ σημεῖον ἐ διαβάζεται ὡς ἀπὸ τὸν τόπο τῆς ἀναλογίας· 10 : 3 :: 15 : Χ (δέκα πρὸς τρία ὡς δεκαπέντε πρὸς χί). Μικρὰ Μυστικὰ ἔχω πρὸς 4 δραχ. τὸ τετράδιο. Εἶσαι χοντρός, ἔ; Μὰ ἔννοια σου γιατὶ καὶ στοὺς ἀδύνατους τὰ 60 δράμια δὲν φτάνουν...

Νηρέα, 20 Αὐγ.—δὲν εἶναι δυὸ Διαγωνισμοί· κυρίως εἶναι ἕνας, μ' ***ἕνα θέμα***, ποὺ μπορεῖ κανένας νὰ τὸ ἀναπτύξῃ ἢ ἐμμέτρως ἢ πεζῶς. Ἂν ἡ ἐμπνευσή του εἶναι γιὰ ποίημα, τὸ διήγημά του δὲν θὲ ξίζῃ τίποτα, καὶ τἀνάπαλιν. Ἔτσι, ἂν ἄφινα τὸν καθένα νὰ στείλῃ κι' ἀπὸ τὰ δυό, θὰ εἶχα πολλὴ σαβούρα. Ἄλλωστε τὸ ἴδιο κάνω ὅταν δίνω ἕνα θέμα γιὰ ποίημα: ὅσοι δὲν εἶναι ποιηταί, μποροῦν νὰ τὸ ἀναπτύξουν στὸ πεζό.

Δουδοβίκε, 21 Αὐγ.— τὸ κομμάτι σου στὴ γιορτὴ τοῦ Ἀνανία τὸ διάβασα ὡς ἐπίκαιρο, τὸ ἐνέκρινα, καὶ θὰ δημοσιευθῇ στὸ ἐρχόμενο πρῶτο τοῦ Ὀκτώβρη. Ναί, σκοπεύω—καὶ τὸ εἶπα—ἐκτὸς τῆς ***Ροζελάντιας*** καὶ τοῦ ***Προμάχου***, νὰ προβιβάσω σὲ συνεργάτες κι' ἄλλους δυὸ ἀπὸ τοὺς διακριθέντας στὴ Σελίδα. Ἄλλ' ἀργότερα, νὰ ἔχω τοὐλάχιστο τόπο...

Κοκκινοσκουφίτσα, 26 Αὐγ.—ἔχεις δίκιο, ἡ σχολαστικὴ γλῶσσα ποὺ γράφαμε τὴν ἐποχὴ τῆς «Νίνας», δὲν διαβάζεται σήμερα, ἢ τουλάχιστο δὲν εὐχαριστεῖ. Ἀλλὰ τί νὰ κάμουμε; μποροῦμε νὰ ξαναμεταφράσουμε καὶ νὰ ξανατυπώσουμε ὅλ' αὐτὰ τὰ παλιὰ μυθιστορήματα; Οἱ διάφορες ἐλλείψεις πότε χαρτιοῦ, πότε τσίγγου, πότε ὀξέων γιὰ τὴ τσιγγογράφησι—ἔκαμαν νὰ καθυστερήσουν μερικὰ φυλλάδιά μου, κι' ἀπὸ τότε δὲν μπόρεσα νὰ ξαναγίνω ἐνήμερη. Τὸ φυλλάδιο π. χ. τοῦ Σαββάκου, ποὺ τυπωνόταν Πέμπτη, τώρα τυπώνεται τὴν ἑπομένη Δευτέρα. Προσπαθῶ ὅμως.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: Ὡς ἄτεχνα, ἢ μὴ ἐπίκαιρα κτλ. ἢ ἀκτενῆ.—«Ἡ φυλακισμένη βασιλοπούλα» τ. Μ.— «Συμβουλὲς-Γνωμικά» τ. Σ. Ε.—"Αγιοι καὶ Παπάδες» τ. Β. —Ὁ δρόμος τῶν ἡρώων» τ. Σ.—«Ἀπὸ τὰ φαιδρά» τ. Α. Μπ. «Σκέψεις» τοῦ ἰδίου.— —«Ἄνευ τίτλου» καὶ «Τὸ χρυσὸ τόπι» τ. Μ. Π.—«Ἕνα πολὺ μικρὸ δῶρο» καὶ «Οἱ γιατροὶ τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Κίνας» τ. Α. —Ὁ ἄγγελος τῆς τρικυμίας» τ. Α. Μπ.— «Οἱ φαντάροι» τ. Μ.Α.—Προσκύνημα τῶν νέων στὸ ἄγαλμα τοῦ στρατηλάτη» τ. Μ. Μπ.—«Σκόρπιες γνῶμες» τ. Γ. Ἀν.—«25 Μαρτίου—28 Ὀκτωβρίου» τ. Ν. «Πολεμικὸν Πάσχα» τ. Ο.—«Ὁ πόλεμος» τ. Τ.— «Παραμονὲς Πάσχα στὸ μέτωπον» τ. Δ.— «Πρωτομαγιὰ» τ. Δ.—«Αὐτοκρατορικὸ κεφάλι» τ. Μ. Μπ.—«Τὸ μαγεμένο βιολί» τ. Μ. Β.—«Ἡ Ἱστορία γράφεται τὴν νύχτα» τ. Σ. Ι.—«Ἀνύψωση» τ. Α. Κ.—«Ἡ χωρὰ Ἀλεποῦ καὶ τὸ Λελέκι» τ. Τ.Α.—Θὰ ἐξακολουθήσω.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Ἀημ. Ε. Μελανδινόν*** (1 Αὐγ.— σ' εὐχαριστοῦμε θερμῶς, παλιὲ μας καλὲ φίλε, κι' ἐγὼ κι' ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἀειμνήστου, γιὰ τὸ ἐγκάρδιο συλλυπητήριο') ***Πολυδεύκην*** (22 Αὐγ.—παραπάνω ἀπαντῶ στὸ φίλο σου· τὰ ἴδια λέγω καὶ σὲ σένα· γιὰ τὸν Ὅμιλό σας ἔγραψα· συνεργασία θὰ ζητήσετε μόνο μὲ Μ. Ἀγγελία') ***Σανθὸν Ἱππότην*** (21 Αὐγ.— ἡ προφορική σύστασή σου, καθὼς εἴδες, ἐλήφθη ὑπ' ὄψι κι' ἀναθεωρήσαμε τὴν ἀπόφασή μας γιὰ τὴν «Κυριακή»· τὴν ἴδια σύσταση εἶχε κάνει κι' ἡ ***Ζάκαρη***) ***Κοσμικὸν*** (22 Αὐγ.—χαίρω πολὺ γιὰ τὴν εἴσοδό σου στὴν κίνηση· εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· ἐπίσης κι' ὁ κ. Φαίδων') ***Σῶφος*** (24 Αὐγ.—δὲν μπορεῖ νὰ ὑποθέσω πὼς μὲ ξέχασες ἀφοῦ σ' ἔβλεπα τακτικὰ στὸ γραφεῖο μου· τώρα χαίρω καὶ ποὺ θὰ μοῦ γραφῇς τακτικά· οἱ δυσκολίες ἐλπίζω νὰ ὑπερνικηθοῦν· σὲ ἀντιχαιρετοῦν ὅλοι') ***Φάωνα*** (27 Αὐγ. —δὲν πειράζει, κάλλιο ἀργὰ· εὐχαριστῶ πολύ· ἄλλαξα τὴ διεύθυνση, ἔλαβες τὰ φυλλάδια;) ***Σμιὲρ*** (ἄχρον. — πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα· ἔμαθα γιὰ τὸ Σύλλογό σας· ἂν σήμερα τὰ μέλη του εἴσθε ἀβλλον ἄγνωστα *Διαπλασόπουλα*, ἀξιο, μὲ τὴ δράση σας, θὰ γίνετε γνωστά') ***Αἴμονα*** (18 Αὐγ.—καὶ τὸ δικό σου πρῶτο πολὺ ὡραῖο· ἄ, βέβαια καθόλου μικρὸς γιὰ τὴν κίνηση· εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὶς καλὲς διαθέσεις') ***Τριανταφυλλάκι*** (11 Σεπτ. εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα') ***Μᾶρκον Μπότσαρη*** (12 Σεπτ.— περιμένω λοιπὸν τὰ «συναρπαστικὰ νέα») ***Φιλέλληνα*** (28 Αὐγ.— ἄργησες βέβαια, ἀλλὰ τὸ πρῶτο σου γράμμα μὲ ἀποζημίωσε· ἐλπίζω νὰ ἐξακολουθήσῃς') ***Μιμέζαν*** (22 Αὐγ.—εἶπα στὸν κ. Ε. ὅσα μοῦ γράφεις καὶ σ' εὐχαριστεῖ πολύ· τὸ νέο του στὸ «Θεατή» θὰ σοῦ ἀρέσῃ τὸ ἴδιο ἂν ὄχι καὶ περισσότερο· χαιρετισμοὺς ἀπ' ὅλους') ***Κεφαλλωνιεοπούλαν*** (15 Αὐγ. — εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα· φυλλάδια ἔστειλα νὰ ξαναρχίσῃ νὰ στέλνῃς λύσεις γιὰ τὸ νέο Διαγωνισμὸ ποὺ ἄρχισε ἀπὸ Ἰης Αὐγούστου· ἔχεις καιρό') ***Ἀνασκαλύπτων***, ***Ἀνδαλούζαν*** κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 295ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 27 Νοεμβρίου.

416. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

"Ω! καὶ ἂν, ὡς ξέρω, εἶσαι
Ἱκανὸς κολυμπιστής,
Τέτοια θάλασσα σὰν τούτη
Νὰ περάσῃς δὲν μπορεῖς.

Λευκὴ Καμέλια

417. Μεταγραμματισμὸς

Ἐσὺ τὸ κάνεις στὴ στιγμή,
Ἂν βάλῃς Θῆτα ἀντὶ τοῦ Μί·
Μὰ ὁ τεχνίτης κόπο κάνει,
Τὸ ἑν'ἀπ'τἄλλο μου σὰν φτιάνῃ.

Ἄσπρο Κουνελάκι

418. Δικτυωτόν

* * * * * * * = Ἀγὼν ζωῆς.
* * * *
* * * * * * * = Ὅραμα.
* * * *
* * * * * * * = Γαλλικὴ ἐπαρχία.
* * * *
* * * * * * * = Ἐργαλεῖον μάμμης.

Καὶ καθέτως τὸ ἴδιον.

Γαλανεμμάτα

419. Κρυπτογραφικὸν

123456676=Εὐσιδίζει.
23352176 =Ἱστορικὸς συγγραφεύς.
3245126 =Γάλλος κλασσικός.
432176 =Μέρος τῆς πανοπλίας.
5213662 =Νηρηΐς.
6545176 =Νῆσος.
73156 =Πτηνόν.

Λευκὴ Καμέλια

420. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

— Τοτό, ἄφησε τὴν Ἄννα νὰ γράψῃ τὸ μάθημά της, κι' ἔλα σὺ νὰ φᾷς.
— Μὰ τί θὰ φάω, μαμμά;
— Τὸ φροῦτο καὶ τὸ φαΐ ποὺ σοῦ εἶπα.

Ἄσπρο Κουνελάκι

421-426. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις.

μηρός, ἀπών, λεπίς, Ἀσία, νάνος.

Γαλανεμμάτα

426. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Τἀρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν κλεινὴν πρωτεύουσαν: ***σεμνός, δειλία, εὐφυής, ἄφρων, ἱκανός, ἀδύνατος.***

Φοῖβος

427. Γρῖφος

ε
ε ε
Μ χεφ ς' φον/τε
ε ε
ε

Φοῖβος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 38.

266. Ἴσις (εἷς, εἷς).—267. Ἄγις-ἄγος.

268		269. ΔΑ-
	Δ	ΡΕΙΟΣ
	ΠΟΛ	("Αρειος
	ΙΕΡΩΝ	Ρόδος,
	ΙΦΚΚΛΗΣ	Εἰσόδια,
	ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ	Ἰσσός, δ-
	ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ	ροσειρά, Σάρδεις).

—270. ΣΥΜΗ(Σ-ιών, Ὑ-φασμα, Μ-ῆλος, Ἠ-λεία).—271. ΕΝΑ ΚΙ' ΕΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΔΥΟ. ('Αναγινώσκεται βουστροφηδὸν ἀνωμάλως. Αἱ λέξεις τῆς ἀκροστιχίδος: 'ΕΝΑλιος, 'ΙΑΚώβ, 'ΑΝΕμώνη, ΚΑΝαδός, ΟΥΝνοι, ΟΥΔσων). — 272. ***Μίδας ὅτα ὄνου ἔχει.***

ΕΝΑ	
ΙΑΚ	
ΑΝΕ	
ΚΑΝ	
ΟΥΝ	
ΟΥΔ	

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἕως δέκα τὸ πολὺ λέξεις, μὲ ὁλὰ στοιχεῖα, δρ. 10, τὰ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν δέκα λέξεων 1 δραχμὴ ἡ λέξις μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα δρ. 1,50 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 2 Ὁ χωρισμὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὸ διπλᾶ Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΜΑ'—2041]

Διαπλασόπουλα, ἡ γνωριμία σας στὸν κῆπο μοῦδωσε μεγάλη χαρά.

Ἄγνωστος Ἱππότης

[ΜΑ'—2042]

Εθελάθη Ἔσο Ἔτοιμος διαβάζων διηγηματάκια Κυρὰ Μάρθας.

Ἄγνωστος Ἱππότης

[ΜΑ'—2043]

Μικρούλα Τραλαλά, εἶσαι ἡ ἴδια τοῦ «Παιδικοῦ Κόσμου»; ***Μέλε!*** Ἐσὺ μᾶς ἔλειψες γιὰ νὰ ἀνασταθῇς τὴ... ***διαπλασιακὴ ἀγορά.***

Μαγεμένο Βιολί

[ΜΑ'—2044]

Ἀκέλα, τείνω τὸ σῶς, ἀλλ' οὐδὲ φωνὴ οὐδὲ ἀκρόασις. ΑΚΑΚΙΟΣ

[ΜΑ'—2045]

Ἀθηναῖε—Ἄρίων, Διὰ νὰ ἴδῶ τί, τέκνα μου; ΑΚΑΚΙΟΣ

Ὡς ταμίας τοῦ συλλόγου «Μυστηριώδης Φάρος» σᾶς χαιρετῶ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα·ες, μέσα ἀπ' τὴν ἐμιλχλη.

ΠΛΟΗΓΟΣ ΤΗΣ ΟΜΙΧΛΗΣ

[ΜΑ'—2047]

Τοξότα, ἡ εὐλογία μας ἐπὶ τῶν ὅπλων σου. ΑΚΑΚΙΟΣ—ΠΑΜΦΟΓΤΙΟΣ

[ΜΑ'—2048]

Παμφούτιε, εὐχαριστῶ διὰ τὴν εὐχὴν ποὺ μοῦ ἐδώσατε κατὰ τὴν πρώτην μας γνωριμίαν. ***Κανάρης***

[ΜΑ'—2049]

Γενομένων ἐκτάκτων ἀρχαιρεσιῶν—καὶ νῦν συμφωνίᾳ—ἐξελέγησαν: Γενικὸς Γραμματεύς: ***Διαβάτης***, Σύμβουλος (ἐπὶ ἀντιπροσώπων): ***Μόζαρτ***, (ἐπὶ ἐνδοσυλλογικῶν διαγωνισμῶν): ***Δωδεκανήσιος***. Οἱ λοιποὶ ὅπως ἔχουν.

Σύλλογος «ΑΣΤΗΡ»

[ΜΑ'—2050]

Τίς: ***Καρυάτιδα, Διαβατάριο, Ἀναπακάλυπτη*** καὶ τὸν ***Ἄρίονα*** καὶ ὅσους ἦρθαν στὴ γιορτή μας, τοὺς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ὡραία βραδιὰ ποὺ μᾶς χάρισαν. Σύλλογος «ΑΣΤΗΡ»

[ΜΑ'—2051]

Τὸ βουνό, ἡ θάλασσα, ἡ θλιμμένη φθινοπωριάτικη φύση, καὶ τόσα ἄλλα θέματα γιὰ νἀπαντήσετε στὸ διαγωνισμό μας!! Τελευταία προθεσμία 1 Νοεμβρίου.

Σύλλογος «ΑΣΤΗΡ»

[ΜΑ'—2052]

Ἀκάκιε, γιατὶ πάτερ μου ἐκτελεῖτε ἀγορά... ἀττικοῦ ἄλατος; Δὲν γνωρίζετε ὅτι εἶναι ἀμαρτία;...

Σύλλογος «ΑΣΤΗΡ»

[ΜΑ'—2053]

Χαίρω ὅλους ἰδιαιτέρως διὰ τὴν γνωριμίαν μου μὲ τὰ διαπλασόπουλα: Ζάχαρην, Μαρσεντές, Δυγαριά, Προσκαπένα, Φιλέρημον, Ξάνθην Ἱππότην, Ἀληθινὸν Θρῦλον, Διαβάτην, Ναυτοπρόσκοπον.

ΠΑΡΙΣ «Πρωτοπόρων»

[ΜΑ'—2054]

ΤΑ «ΕΥΘΥΜΑ ΝΕΙΑΤΑ» τὴν 31/8/1941 ἐτέλεσαν τὴν Α' τους μεγάλη γιορτή.

— Στὶς αἴθουσες τῶν γραφείων περισσότερα ἀπὸ ἑκατονπενήντα ἀγόρια-κορίτσια, ἐγέλασαν, ἐχόρεψαν, διασκέδασαν.

—Ἡ ἑορτὴ αὐτή, ποὺ, παρὰ τὶς μεγάλες δυσκολίες παρουσιάσθη ἀρτία, περιεῖχε: Solo βιολὶ [ἐκτελεστής: Ἄσπρο Γατάκι], Διαπλασιακὸ ὀκτάστιχο, ἐθθυμη μουσική, σατυρικὰ τετράστιχα καὶ τὴν μεγάλη ἐπιτυχία τὸ ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΟ, ποιητικὴ σάτυρα τῶν πρωτοδιαπλασόπουλων [ἔργο: Θεσπεσιανοῦ].

—Ἐκτὸς αὐτῶν ὅμως μεγάλο σουξὲ εἶχε ***ἡ Βασίλισσα τῆς βραδυᾶς*** ποὺ ἔλαβε ὡς ἄθρον μιὰ ὀκᾶ... πατάτες!!

— Στὸ ζενὶθ τοῦ κεφιοῦ ἔγινε ἡ κλήρωση τοῦ λαχείου, ποὺ ἐκτὸς τῶν σαράντα θορυβωδῶν ἄθρων ἀξίας τριακοσίων δραχμῶν, οἱ πρῶτοι τέσσερις ἀριθμοὶ κέρδισαν κατὰ σειρὰ· βιβλία τριακοσίων εἰκοσι δραχμῶν!!

—Ἡ γιορτὴ αὐτὴ εἶναι δεῖγμα τῆς εἰρηνικῆς μας τροχιᾶς ὡς δικαίωσιν τοῦ ὀνόματός μας: «ΕΥΘΥΜΑ ΝΕΙΑΤΑ»

[ΜΑ'—2055]

ΤΑ «ΕΥΘΥΜΑ ΝΕΙΑΤΑ» εὐχαριστοῦν τοὺς συλλόγους: ***Πράσινη, Ἀκτίνα, Κεραμοσκεπῆ Ταράτσα, Λευκοὶ Ἀστοί, Νίκη-Ἑλλάς, Ἀνοιχτόκαρδοι*** γιὰ τὴν ὑποστήριξη τῆς γιορτῆς!

[ΜΑ'—2056]

ΤΑ «ΕΥΘΥΜΑ ΝΕΙΑΤΑ» εὐχαριστοῦν τὰ εὐγενικὰ Διαπλασόπουλα: ***Ἄσπρο Γατάκι, Ροῦμπενς, Κρέμα, Φιλέρημο*** οἵτινες συνετέλεσαν στὴν ἐπιτυχία τῆς γιορτῆς τους.

[ΜΑ'—2057]

ΤΑ «ΕΥΘΥΜΑ ΝΕΙΑΤΑ» ***εὐχαριστοῦν*** ὅλα γενικῶς τὰ καλὰ Διπλασόπουλα ποὺ ἦρθαν στὴ γιορτή τους.

[ΜΑ'—2058]

ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΩΝ «ΕΥΘΥΜΩΝ ΝΕΙΑΤΩΝ» εἶναι περήφανα ποὺ, ἐργαζόμενα στὴν ἰδέα τῆς γιορτῆς, μπόρεσαν νὰ ἐξυπηρετήσουν τὸν Σύλλογό τους.

[ΜΑ'—2059]

ΤΑ «ΕΥΘΥΜΑ ΝΕΙΑΤΑ» ***συγχαίρουν*** τὴν ***Τριανταφυλλένια*** ποὺ ἐξελέγη στὴν γιορτή τους βασίλισσα τῆς βραδυᾶς.

[ΜΑ'—2060]

Μπουμπουλίνα, νὰ σ' εὐχαριστήσω ἢ νὰ ζητήσω ἐξηγήσεις διὰ δυσνόητον ΜΑ'-1740; Τίς ἡ γκραν-κάσσα;

Μαγεμένο Βιολί

[ΜΑ'—2061]

Εὔθυμα Νειάτα, Ὁ κῆπος τῆς λάσχης σας κατὰ τὴ γιορτὴ κατέστη...*ἰδεώδης!...*

ΧΕΙΜΑΡΡΟΣ
(Λευκῶν Ἀετῶν)

[ΜΑ'—2062]

Χείμαρρε, χάρηκα ἰδιαιτέρως διὰ γνωριμίαν σου. Ἀλληλογραφοῦμε καὶ ἀνταλλάσσομεν Μικρὰ Μυστικά;

ΠΑΡΙΣ «Πρωτοπόρων»

[ΜΑ'—2063]

Προκηρύσσω δίμηνον δεκάδραχμον διαγωνισμὸν σκίτσου (ἐλευθέρου θέματος). Διεύθυνσις: ΜΑ'-2087.

Μπότσαρης

[ΜΑ'—2064]

Ἀνήλικα... (ἐν δράσει), δὲν εἶστε σύλλογος 2ας κατηγορίας;; Ἀλλὰ τότε... μήπως 20ης;;;

ΜΟΡΦΕΥΣ

[ΜΑ'—2065]

Λευκοί 'Αετοί, Διαπλασοπαρέα, Κεραμοσκεπής Ταράτσα, 'Αστήρ, Εὔθυμα Νειᾶτα (ΜΑ'-1506). ΜΟΡΦΕΥΣ

[ΜΑ'—2066]

Αλκη Μύρα, ναύαρχος Μορφεύς θὰ σὲ βομβαρδίσῃ δι'... ἀγγελιῶν.
ΜΟΡΦΕΥΣ

[ΜΑ'—2067]

Εἰσελθὼν μὲ χαρὰ στὸν Διαπλασόκοσμο ἀπευθύνω θερμὸν χαιρετισμὸν πρὸς ὅλους-ες. Ἐπιθυμῶ μὲ ὅλους-ες νὰ ἔχω ἐπικοινωνίαν. ΚΕΡΒΕΡΟΣ

[ΜΑ'—2068]

Ενα θερμὸ *εὐχαριστῶ* στοὺς: Ροδοβασίλισσα, Λυγαριά, Διαβατάρικο Πουλί, Ναυτοπρόσκοπο, «Εὔθυμα Νειᾶτα» γιὰ τὶς εὐχές τους. ΠΡΟΣΚΟΠΙΝΑ
«Εὐθύμων Νειάτων»

[ΜΑ'—2069]

Ζάχαρη, θυμώσατε γιὰ τὴν ἐναντίον σας προπαγάνδα; Πταίει ὁ 'Αόρατος.
ΛΥΣΙ(Α)Σ

[ΜΑ'—2070]

Μὴν μ' εὐχαριστῆτε, ΛΥΓΑΡΙΑ, γιὰ τοὺς ψήφους. Δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς. ΛΥΣΙ(Α)Σ

[ΜΑ'—2071]

ΑΝΘΟΣ ΑΤΤΙΚΗΣ, ἂν στὸ χορὸ ψηφίζαμε τὴν *ὡραιοτέραν*, ἀσφαλῶς θὰ εἴχατε τὰ *πρωτεῖα*. ΛΥΣΙ(Α)Σ

[ΜΑ'—2072]

Λεϊλά, ἐθαύμασα τὴν εὐγένειαν σας.
ΛΥΣΙ(Α)Σ

[ΜΑ'—2073]

Σύντροφοι καὶ συντρόφισσές μου τῆς 'Αθήνας, καλὴν ἀντάμωση!
ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ «Νίκης-Ἑλλάδος»

[ΜΑ'—2074]

Διαπλασόπουλα Θεσσαλονίκης, θέλετε νὰ γνωρίσετε τὸ ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ; Ἔλᾶτε, 15 'Οκτωβρίου, 7 μ.μ., στὸν Λευκὸ Πύργο. Γι' ἀναγνώριση: Διάπλαση στὸ χέρι.

[ΜΑ'—2075]

Αρωμάχε, γνωριμία χαρὰ . . . 'Η *Σίτσα* στὸ Σύλλογό μας.
ΚΥΚΝΟΣ τοῦ «ΑΣΤΕΡΟΣ»

[ΜΑ'—2076]

Μεγάλο Διαπλασιακὸ ρανταβοῦ: Ἂς ἔρθουν ὅλοι οἱ Ταμίες σπίτι μου γιὰ . . . νὰ κοιτάξουμε τὰς δοθείσας μας.
Κύκνος ταμίας «ΑΣΤΕΡΟΣ»

[ΜΑ'—2077]

Αληθινὲ *Θρῦλε*, τί σπουδάζεις;; . . . Πολι-τικο-Διγότερη ἀπασχόληση μὲ... Ἥρω-ικὲς δοθείσες. Νόστιμος εἰ; . . . φέμμα. *Τσιμπούρι*

[ΜΑ'—2078]

Στοὺς φίλους *Ξανθὲ Ἱππότη*, *Ναυτοπρόσκοπο*, εὔχομαι *αἰωνοζωή*.
ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΣ «Εὐθ. Νειάτων»

[ΜΑ'—2079]

Αλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ προσκόπους ἢ ὁδηγούς. Οἱ ἐπιθυμοῦντες ἂς γράφουν δι' ἀγγελίας.
Ἰχνηλάτης Πρόσκοπος

[ΜΑ'—2080]

Ανθυποσμηναγὸς = Σκυριανόπουλο, Καπετὰν 'Αφρίτας = Παρισάκης, Ἔνδοξο Ναυτάκι = Δὸν Κιχώτης = Κατσάλης, Διαβάτης = Γκούβας, Κρητικόπουλο = 'Αποστολάκης.
Πανταχοῦ Παρὼν

[ΜΑ'—2081]

Τέσσαρες «ΑΘΗΝΑΙΟΙ» χαιρετοῦν τοὺς 'Αθηναίους. — *Ἄρης, Εὔθυμος, Σκιέρ, Τσιριγώτικο Διοβολάκι.*

[ΜΑ'—2082]

Ὡς πρόεδρος συλλόγου, εὔχομαι εἰς τὸν *'Αθηναῖο*, ὅστις μὲ τόσον ζῆλον ἐργάζεται διὰ τὸν «*'Αστέρα*», καλὴν ἀρᾶσιν. *'Ιδεῶδες*, δέχεσθε νὰ ἔλθετε μίαν ἡμέραν μὲ τὸ *κόττερο* τοῦ συλλόγου μας;
Μαύρη Ναυαρχίς
(Πρόεδρος Μυστ. Φάρου)

[ΜΑ'—2083]

«ΑΝΗΛΙΚΑ . . ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ»

1) Κατόπιν μηνιαίας διακοπῆς (λόγῳ παραθερισμοῦ), ἐπανερχόμεθα στὴν κίνησι μὲ ἐντελῶς καινούργιες δυνάμεις, καὶ προσλαμβάνουμε ὡς μέλη τὸν *Λάμπρο Κατσώνη* καὶ *Κυκέρωνα*.

2) Μερικὰ . . «πειρακτήρια», ἀνέητα στοματάκια (*Νίκης-Ἑλλάδος*, *Πανταχοῦ Παρών*), θέλησαν νὰ μᾶς διαλύσουν θέλοντας καὶ μὴ μὲ τὸ . . στόμα!! (*Μόνον!!*) Τὰ καϋμενούλια!!

3) Διαγωνισμὸς ἀνεκδότου λήγει τὴν 30ην 'Οκτωβρίου. *Σπεύσατε!!*

«*'Ανήλικα . . ἐν (πλήρει!) δράσει*»

[ΜΑ'—2084]

ΓΕΛΙΑ, ΚΕΦΙ, ΧΑΡΑ ΣΤΗ ΧΑΡΑ.
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΧΑΡΑ»

[ΜΑ'—2085]

Σπιθὴρ (ΜΑ'-1395) ἀκατανόητος. Πανταχοῦ Παρών: δὲν τὸξερα ὅτι εἶμαι καὶ ἀγόρι!..
(Καθυστερημένη) *Στοιχειωμένο Δάσος*

[ΜΑ'—2086]

Εξακολουθώντας ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν καὶ ἀλληλογραφίαν ἀλλάζω διεύθυνσιν: Τώνη Λίτσον, Σκουφᾶ 37.
Μᾶρκος Μπότσαρης

[ΜΑ'—2087]

Εθνικὸν *'Ιδεῶδες*, νοστιμούλης ἀναμένει . . . *ἐνδοτιμον ἦμαρ* σου...
'Αληθινὸς Θρῦλος

[ΜΑ'—2088]

Χείμαρρε, δημόσια ἀποξηραντικὰ ἔργα ἀνέκοψαν ἀσφαλῶς . . . χειμαρρώδη προέλασίν σου εἰς διαπλασικὸν Στερέωμα.
ΑΕΤΙΟΣ «Πρωτοπόρων»

[ΜΑ'—2089]

Μαγεμμένο *Βιολί*, Ποιὸς τὴ χάρη σου ν' ἀναλάβῃ τὴν ὑπεράσπισή σου . . . μιὰ *Μπουμπουλίνα!!*..
ΑΕΤΙΟΣ «Πρωτοπόρων»

[ΜΑ'—2090]

Φιλέρημέ, γιὰ . . . . *«μπακαλιάρο»* συγχαρητήρια *θερμά*.
Ζάχαρη, Λίστ
«Νίκης-Ἑλλάδος»

[ΜΑ'—2091]

ΚΡΕΜΑ, ἕνα εὐχαριστῶ ἀπὸ τὸν
ΑΓΙΟΝ
«Εὐθύμων Νειάτων»

[ΜΑ'—2092]

Ναυτάκι *τοῦ Βοσπόρου*, τί ἀδιάκριτο εἶναι τὸ φεγγάρι! ΛΥΣΙ(Α)Σ

[ΜΑ'—2093]

Ασθένειαι: Κατόπιν ἀγγελιῶν Βάγκνερ, Ἀληθινὸ Θρῦλου, διαπλασόκοσμος ἔπαθε κρυοπαγήματα.
Λευκὸς Πρίγκηψ, 'Ατρόμ. Σιφομάχος
«ΓΑΛΑΞΙΑΣ ΑΥΝΑΣΤΕΙΑΣ»

[ΜΑ'—2094]

Λευκοὶ *'Αετοί*, ἂν δύνασθε ἀποδείξατε τὴν ἀκαμψίαν τῆς [ΜΑ'-1606].
Λίστ
«Νίκης-Ἑλλάδος»

[ΜΑ'—2095]

Κόκκινη *Γατούλα*, ἀπὸ τὴν γνωριμία σου κατενθουσιασμένος ἔμεινε ὁ
ΛΩΤΟΣ

[ΜΑ'—2096]

Βασίλισσα *τοῦ Χορτοῦ*, χάρηκα γιὰ τὴν γνωριμίαν. 'Αλληλογραφοῦμε; Στείλε Βικ. Πέρκνερ, Κεφαλληνίας 30.
ΡΟΥΜΠΕΝΣ

[ΜΑ'—2097]

Καὶ ἄλλα δυὸ μυρωμένα λουλούδια γιὰ τὸν κῆπο μας: Ταυρομάχος=Κ. Ζάπας. 'Αστραθιτάκι=Μ. Μπαρδάνης.
ΜΙΚΡΗ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΙΑΝΑ

[ΜΑ'—2098]

ΤΑ «ΕΥΘΥΜΑ ΝΕΙΑΤΑ» *παρατείνουν*: τὸν ὑπέροχο φιλολογικό τους διαγωνισμό:

Πῶς εἴδατε ἢ φαντασθήκατε τὸν ἀείμνηστο Ν. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟ,

ἐπὶ ἕνα μῆνα — Βράβεῖα ἐκλεκτὰ — Συμμετοχὴ ἑπτάδραχμος.

[ΜΑ'—2099]

Εὔθυμα *Νειᾶτα*, *Προσκοπίνα*, *Θαλασσόλυκε*, *Ναυτοπρόσκοπε* δι' εὐχὰς εὐχαριστῶ. ΞΑΝΘΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ
«Εὐθύμων Νειάτων»

[ΜΑ'—2100]

Τριανταφυλλένια, δέξου διπλὰ συγχαρητήρια γιὰ τὶς δυὸ βασιλικὲς ἐκλογές!!
ΞΑΝΘΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ
«Εὐθύμων Νειάτων»

[ΜΑ'—2101]

Εὔθυμα *Νειᾶτα*, *Προσκοπίνα*, *Ξανθὲ 'Ιππότη*, *Θαλασσόλυκε* δι' εὐχὰς εὐχαριστῶ. *Ναυτοπρόσκοπος*
«Εὐθύμων Νειάτων»

[ΜΑ'—2102]

Σὰν *πρόεδρος* τῶν ΕΥΘΥΜΩΝ ΝΕΙΑΤΩΝ ἐκφράζω τὴν εὐαρέσκειάν μου στὰ ζηλευτά μου μέλη: Ναυτοπρόσκοπο, Λαίμαργο, Θαλασσόλυκο, Θεσπεσιανό, Ἅγιο, Προσκοπίνα, Ἄφανο, Εὔθυμο Πιερότο γιὰ τὴν ὑπέροχη ἐνέργειά τους.
ΞΑΝΘΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

[ΜΑ'—2103]

«Α*θηναῖοι*» συγχαρητήρια γιὰ τὸ περιοδικό σας! *Ναυτοπρόσκοπος*
«Εὐθύμων Νειάτων»

[ΜΑ'—2104]

Λεβάντα, μήπως ζήλεψες γι' αὐτό;
ΑΓΙΟΣ «Εὐθύμων Νειάτων»

[ΜΑ'—2105]

Τὴν προσφιλῆ μας. . . Κρυανδρία λήξαντος τοῦ. . . Θέρους κηδεύουμε!!
τεθλιμμένος: ΞΑΝΘΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ
ΘΕΣΠΕΣΙΑΝΟΣ
(Εὐθύμων Νειάτων)

[ΜΑ'—2106]

Χλωμοφέγγαρο, ἀληθινὸς Θρῆνος αὐτὸς ὁ *Θρῦλος*. Κουνούπι, συνεργαζόμαστε;
Τσιμπούρι

[ΜΑ'—2107]

Ενα μεγάλο *μπράβο* στὰ ΝΕΙΑΤΑ γιὰ τὸ χορό τους, ἀπευθύνουν ΟΙ ΠΕΝΤΕ.

[ΜΑ'—2108]

Διὰ λόγους ἀνεξαρτήτους τῆς θελήσεώς μου *παραιτοῦμαι* τοῦ Συλλόγου *Λευκοὶ 'Αετοὶ* εὐχόμενος εὐόδωσιν τῶν σκοπῶν αὐτοῦ. *'Αετὸς* «Πρωτοπόρων»

[ΜΑ'—2109]

ΤΡΙΣΤΑΝΕ. Γιὰ τὸν *θάνατο* τοῦ ἀγαπημένου σου Πατέρα δέξου ἐγκάρδια συλλαπηρήρια.—ΑΝΔΑΛΟΥΖΑ - ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ
ΣΙΦΟΣ - ΑΡΙΩΝ
«ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΑΩΝ»

Τύποις Σαργιάδου